

κι' ἡ κακοδομία τῆς γῆς κι' εὐθὺς ἀπειθώθη  
 κι' ἔπεισε τὸν γάντι τῆς 'στὸ χῶμα κι' ἠερῶθη,  
 κι' ὁ Βασιλεὺς τῆς τῶσως μὲ χερὶ περισσῇ  
 κι' ἐκείνη τὸν 'χαρίτητος καὶ τούτε ἐμίλ μερσί.  
 Οὐκ οὐκ λαβῆλα πῆγαινε καὶ τῆς Αὐλῆς ὁ Θῶν,  
 ὁ τὸν Μεγαλειότατον πιστὸς ἀκολουθῶν,  
 κι' ἐπηγαλοῦσε πίσω τὸν ὁ κόσμος κούτσα,  
 κι' ὁ Βασιλεὺς ἰμοιράζε ρουσίκα καὶ χερτῶτσα,  
 κι' ἔλεγε μίς 'σὶ ἡ λύθη του κι' ἀστειχ πού καὶ πού  
 καὶ μερικὴ τὸν ῥώτησαν καὶ γιὰ τὴν 'Αλεπού.

## Ζ'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ πολλὰ γυναικὲς στείραι  
 εἰς τὰ καλά καθοῦμενα συνίλαθον ἐν τῷ οὐρανῷ,  
 κι' ὁ Βασιλεὺς γιὰ τοὺς σεισμούς τὸ φῶσμά του πῆρε  
 καὶ κάποιον ἔπεψενε κατακομῆς τὸ ὄρημον,  
 κι' ἐπαρηγόρει τῶν σεισμῶν τοὺς μαύρους καταδικούς  
 κι' οὐδὲ στιγμήν δὲν ἔπαυε καλὰ προαναγγέλλων,  
 καὶ πατρικῶς ἐπῆρτερε τοὺς τλήμονας κατοίκους  
 οἰκίας ἀντισεισμικὰς νὰ κτίσων εἰς τὸ μέλλον.  
 Κι' ἔτρεχαν γυναικόπαιδα μὲ ζῆπλεκα μαλλιά  
 κι' ἔλεγαν πρὸς τὸν 'Ανακτα καμπόσι ρουκαράδες :  
 «ποῦ καλὰ τὰ λόγια σου, ἀφίτην Βασιλεῖρα,  
 ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ κτίσωμεν χρειάζονται παράδες :  
 'Ο δ' 'Αναξ ὁ δημοφιλεῖς, λεβιτικὴ καρδιά,  
 ἰσθῆκωνε 'στὰ χέρια του τοῦ κόσμου τὰ παιδιὰ  
 καὶ γελαστὸς τὰ 'χόρευε καὶ τοῦλεγε καθίνα :  
 ἐνὰ 'χῆρος, μαρμάρικα Βασιλεῖρα, γιὰ σῆκωσι κι' ἴμινα.»  
 Κι' ἔφεραν καὶ ξανάφεραν 'στους μαχαλάδες γύρους  
 τραβῶντας ἀπ' ὅπισω του τοῦ Παλτιῶν μαγειροῦ,  
 κι' ἔλεγαν τοὺς νηστικούς τῶν φαγητῶν ἡ νίσσα  
 κι' ἐγένετο δεκάεπιπλη τῆς πεινας τὴν ἡ λύσσα.  
 Κι' ὁ Πρίγκιψ ὁ Νικόλαος τοὺς περιπάτους ἄφησε  
 κι' ὀλίγη ὥρα κούρσιν καὶ τίγνην ἔθυσιασε,  
 καὶ μερικὰ χαλάσματα καὶ τοίχους ἔχωρῆρασε  
 κι' αὐτὸ τοὺς νήστεις καὶ γυμνοὺς πολὺ τοὺς ἰθυσίασε.

## Η

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ ἡ Πασχαλιὰ ἐμύρισε  
 κι' ἀπὸ τὰς πόλεις τῶν σεισμῶν ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε,  
 μὰ μόλις πῆγε κι' ἔφυγε νὰ κι' ἔφθασαν μνημματα  
 πῶς ὁ χορὸς 'λεγώσεται καὶ τὰ συχνὰ κουνήματα.  
 Οὐ μὴν μὲ θρήνους καὶ λυγμούς καὶ νηστικῶν φωνὰς  
 ἔχτησαν παραπήγματα καὶ ζῆλα καὶ σκηνὰς,  
 ἀλλ' ὁ Μπουρλότος ἐνίπτε τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτος  
 κι' ἔφωναξε πῶς δυστυχῶς ἔπαυον τὸ κράτος.  
 Κι' ἔσαν ἡμέραι τῶν Παθῶν κι' ἡμέραι μαρτυρίου  
 κι' ἰεῖμανε παρηγορῶς 'Ανάστασις Κυρίου,  
 κι' ἰψάλλοντο εἰς τ' ἀνοικτὰ τὰ σταυρικὰ παθήματα  
 χωρὶς κερὰ, χωρὶς αἰγὰ, χωρὶς ἀρνί 'στὴ σούβλα,  
 καὶ τῆς κελιαῖς τῶν ἐτρίβαν τὰ πινελιά θυματα  
 μὲ λόγια τῆς παρηγοριᾶς καὶ γκεριμμένα τοῦβλα.  
 Ἐν μίσῳ δὲ τῆς σεισμικῆς ἐκείνης τρικυμίας  
 ἦν πολιοῦχος Ἄθηνᾶ ἡ τῆς 'Ακαδημίας  
 ἔσσε καὶ τὸ κράτος τῆς καὶ τὸ μακρὸ τῆς ὄρου  
 κι' ἐγούρλωνε τὰ μάτζα τῆς κι' ἀγρίως ἰθιῶραι  
 τὸ κλασσικὸν πτολιθρον καθ' ἕλον του τὸ μῆκος,  
 πού τὴν ἐκάρεσσε ψηλὰ εἰς στυλὸν ὑψικάρηνον,  
 ἀλλ' ὁ ζεσιποῦτος σεισμὸς ἰσάλευσε ἀγρόικως  
 καὶ τοῦ γυμνοῦ Ἀπόλλωνος τὸ σῶμα τὸ μαρμάρινον,

καὶ βλέποντες ἐκ τοῦ σεισμοῦ κλονούμενον καὶ τούτον  
 μεγάλως ἐφθῆθησαν ἀρχαῖοι μερικὴ,  
 κι' ἀπείρασιθη 'στὰς σχολὰς τὸν τῶσαν Ἰνστιτούτων  
 νὰ τοῦ φοροῦσαν γρήγορα μεταξὺ βρακί,  
 κι' ἔφακλαν 'στὸν Ἀπόλλωνα τὸν ὄμιον τὸν γωαστὸν,  
 ὅπου κι' αὐτὸς μὰς ἔλλαξε καὶ πίστιν καὶ Χριστὸν.

## Θ'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ καὶ τῶν σεισμῶν ἡ κρίσις  
 κατοίκους ἠρῆλῆρισε πολλούς τῆς πρῶτιουσῆς,  
 κι' αὐτὸ τὸ δικαστήριον ἰσειθῆν τῆς Λαρίσσης,  
 πού κάποιος ἰδικάετο Ἀλῆπασσας Γιαννούσης,  
 βλαμῆς λρῶτων ὡς ἔλεγαν ἀπὸ τὴν Κλαμαπάκα,  
 κι' ὀλίγου δαῖν μίς 'στου σεισμοῦ τὴν κοσμοχαλασιὰ  
 ἐλευθέρως θὰ πῆγαινε μαζὶ μὲ τὸν Τσανάκα  
 καὶ ἔθκανε τὰ πλάστεικα μ' ἐκείνον μερικῶς.

## Ι'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ μὲ τὸν σεισμὸν τὸν νέον  
 κι' ὁ Μπουρλότιρος ὁ πολὺς συμβιβασμοὺς ἰσάκρηνε,  
 κι' ἔλλειψεν ἦτο σκαπαρῖνον καθὼς καὶ σκαπαρῖνον  
 καὶ σὰν σκαπαρῖνον γύρτικο ἐκείνος ἰσάκρηνε.  
 Καὶ δὲν ἔγενετο νεκρῶν πτωμάτων ἑκατὴ  
 καὶ κορακίον ἡ βρώμα τὸν ἱμάκων μελίσσι,  
 κι' ἔξεπλῶθη μὲ παλὰ κι' ἀπόρροτος γραφῆ  
 πῶς ἐμαρταῖ καὶ ζωντανὸν τὸ κράτος νὰ βρωμησῶ.

## ΙΑ'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ τῶν τῶσαν χαλασῶν  
 δουλειὰς μὲ φονταῖς ἔπαθε κι' ὁ ὄλλος ὁ Σουρῆς,  
 καὶ θυμ' ἀξιοθρήνητον ἰφάνη τῶν σεισμῶν  
 καὶ τοῦ συντάκτου τοῦ Ρωμροῦ ὁ δικαστήριος,  
 κι' ὁ Φασουλῆς δὲν ἔπαυε κι' ἰκίνην νὰ θρηνηθῆ  
 καὶ νὰ στριγγιλιζῆ μόνος του ἀκαμὰ σταβαθναί.»

## ΙΒ'

Ἐκείνη τότε τῷ καιρῷ ὄψιας γενομένης  
 οἱ ζῶντες ὄλοι κι' οἱ νεκροὶ τῆς γῆς τῆς φρενιζασμένης  
 Χριστὸς ἀνέστη φώναξαν μὲ ἰσαστιμῶνο νου  
 κι' ἔτρεξε τὸν πλησίον του καθίνας νὰ φιλήσῃ,  
 κι' ὁ λευκοφόρος Ἄγγελος κατῆλθ' ἐξ οὐρανοῦ  
 τοῦ σωτηρίου μνημῆματος τὴν πέτραν νὰ κούλησῃ,  
 ἀλλ' αἰεὶ πῶς οἱ κόποι τοῦ ἰπῆγαινε χαμίνοι  
 γιὰτι κι' αὐτὴ μὲ τοὺς σεισμούς ἐπείθη κλυσιμῆνη.  
 Ἐχῶθησαν καὶ τ' ἀκριβὰ τῶν Μυροφόρων μίρα  
 κι' ἀπ' ἐλα τὰ τρισάγια τῶν οὐρανοῦ καντῶναι  
 ἠκούσθη λήγουσα φωνὴ 'στου κράτους τὸν Σωτήρα:  
 ἄντων κουνεῖσθαι ἡ πατρίς θὰ καταντήσῃ κούγια.»

### Καιρὸς κι' ὁ Φασουλῆς ἀρραβῶνας προσφιλεῖς.

Ὁ λαρενός μας φίλος, ὁ Γάγγος ὁ Σερβόνος,  
 ἐν νοματολόγους ἔχ ἄριστος καὶ μόνος,  
 πού ἔβρον ἰνῶμα του καὶ μίσα 'στὴν Ἐυρώπη,  
 ἐρχάτικος ἔμνοστέθη μαζὶ μὲ τὴν Καλλίστην,  
 κῆρον τοῦ Ἡσῶα ἐκ τῶν μεγαλειόπων  
 κι' εἰ ρουσιὰ πλουσιαν κι' εἰ ἐπικτιῶνος ὄρων.  
 Ὁ δὲ «Ρωμῆος» ἐνέμωρε τὸν φίλον του συγγραμῶν,  
 πού κατεβείε κάτω τοὺς κάσους τῶν ἀστῆρων,  
 ἐπέκτεινε 'στὸ τῆρας αἰσῶν ἐντυχωμένον,  
 καὶ συλλογὰς ἐκ νέων σπανίων νοματιῶν.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσπεῖου, κοινοτῆς πολῆς.